

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 460/2020
03.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ... код ..., чији је пуномоћник Ениса Гицић адвокат из ..., против туженог А.Д. „Слога ИГМ“ Нови Пазар, чији је пуномоћник Аладин Шемовић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца која је изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1307/19 од 05.11.2019. године, у седници већа која је одржана дана 03.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1307/19 од 05.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Пазару П1 242/18 од 12.02.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде штете, за период од 01.07.2014. године до 31.10.2017. године, исплати укупан износ од 539.576,00 динара и то за сваки месец износ нето минималне зараде са законском затезном каматом како је то означено у ставу првом изреке, као неоснован. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев па је обавезан тужени да на име тужиоца изврши уплату доприноса за ПИО за јун месец 2014. године, и то на терет запосленог износ од 5.149,87 динара и на терет послодавца износ од 4.632,30 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде под претњом извршења. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев за веће потраживање од досуђеног ставом другим изреке, како је то означено у ставу трећем. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1307/19 од 05.11.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Новом Пазару П1 242/18 од 12.02.2019. године у ставу првом, трећем и четвртном изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против наведене другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП у вези са чланом 403. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 са изменама и допунама) Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. став 1. и 3. ЗПП).

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Одредбама главе XXIX Закона о парничном поступку прописана су посебна правила за поступак у парницама из радних односа, док се остале одредбе ЗПП примењују када одредбом ове главе није другачије одређено.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинско-правним споровима који се односе на новчано потраживање. Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је дана 24.07.2014. године, а као вредност спора означен је износ од 290.000,00 динара.

Подноском од 20.11.2017. године тужба је преиначена повећањем тужбеног захтева на износ од 539.576,00 динара, о коме је одлучено првостепеном пресудом донетом дана 12.02.2019. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 539.576,00 динара, који износ очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе.

У конкретном случају се не ради о парници из радног односа у смислу члана 441. ЗПП, јер је предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа, а како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, то је Врховни касациони суд оценио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Са изнетих разлога, применом одредбе члана 413. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић